

## **Ruiz Lecina, Amós**

(Logroño, 11 d'abril de 1897 – Mèxic D.F., 28 de febrer de 1954)



Estudià batxillerat a la seva ciutat natal, Filosofia i Lletres a Saragossa i el doctorat a Madrid. Guanyà una càtedra de Geografia i Història a l'Institut de Reus i s'instal·là a viure a Tarragona. A més de la docència, treballà en la revisió d'obres de geografia i història i col·laborà en la quarta edició de *Geografía de España* (1934).

Ingressà a l'Agrupació Socialista Local de Tarragona el març de 1931 i el 12 d'abril del mateix any fou elegit regidor de l'Ajuntament de Tarragona. A les eleccions a Corts Constituents del 28 de juny del 1931 fou elegit diputat per Tarragona.

Seguidor d'Indalecio Prieto i contrari al catalanisme, s'oposà a la fusió de la Federació Socialista Catalana del PSOE (FSC) amb la Unió Socialista de Catalunya (USC), projecte que malgrat tot es produí en el congrés del 15 de juliol de 1933. Fou reelegit diputat per Tarragona a les eleccions generals del 19 de novembre de 1933, aquesta vegada com a candidat de la nova USC en una llista d'esquerres. S'incorporà a la minoria socialista i la USC li reclamà la renúncia a l'acta de diputat, decisió que no acceptà perquè afirmà que mai n'havia estat membre. Simbòlicament fou separat de la USC l'abril de 1934.

Fou comissionat per la FSC per preparar el moviment insurreccional d'octubre de 1934 a Tarragona i Lleida, sense arribar a formar part del Comitè Revolucionari. Després del fracàs del 6 d'octubre, formà part del comitè pro-presos i intentà d'alleugerir la situació dels presoners d'Astúries.

A les eleccions generals del 16 de febrer de 1936 revalidà l'acta de diputat per Tarragona, en la candidatura conjunta del Front d'Esquerres. L'esclat de la Guerra Civil el sorprengué de vacances a Pollença i des d'allà intentà preparar, juntament amb el capità Fernando Beneito, un cos de soldats de base, carrabiners i alguns civils, projecte que fracassà. Fugí a Barcelona el 20 de

juliol del 1936. La seva esposa fou detinguda a Palma i bescanviada per altres presoners el desembre del mateix any.

L'agost de 1936 es traslladà a Madrid per tal de demanar el suport aeri a l'expedició a Eivissa i Mallorca, gestió que no reeixí. El març de 1937 fou nomenat comissari polític de la Base Aero-Naval de Barcelona i, després dels fets de maig de 1937, s'encarregà d'investigar la responsabilitat de les persones de tendència anarquista de la Base, la majoria de les quals foren separades de les seves funcions.

Contrari a la integració de la FSC en el Partit Socialista Unificat de Catalunya, es mantingué al marge del nou partit.

Al final de la Guerra Civil s'exilià a Mèxic, on fou un dels membres de la Diputació Permanent de les Corts i on assistia de manera assídua al Centre Republicà Espanyol.